



**Жакун Микола Григорович** народився 26 вересня 1953 року в селі Залужжя Дубровицького району Рівненської області. Навчався в Залузській восьмирічній школі, Дубровицькій СШ №2.

У 1978 році закінчив Рівненський державний педагогічний інститут. Працював у Торговицькій, Довгошиївській, Ярославицькій середніх школах Млинівського району. Нині вчителює в Тучинській ЗОШ I-III ступенів.

Член літературно-мистецького об'єднання «Веселка» при Гоцанській районній газеті «Рідний край», член Всеукраїнської спілки краєзнавців, лауреат Гоцанської районної краєзнавчої премії імені І. Шишка, переможець літературного конкурсу «Перло многоцінне» (2011р.).

Літературні твори друкувались у республіканській, обласній, районній пресі, альманахах «Гостинець» (2000, 2010 р. ), «Безсоння» (2001 р.), «Суцвіття» (2006, 2007, 2008, 2009, 2010, 2011, 2012, 2013 рр.), «Тучинський передзвін» (2008, 2010, 2012 рр.), «Струни серця» (2012р.), журналах «Погорина»(2012р.), «Перець»!(2013 р.), звучали на каналах обласного радіо та телебачення.

Автор книг «Вишиванка» (2000 р.), «Щедрий кавалер» (2001р.), «Неслухняний м'ячик» (2001р), «Тучин» (2002 р.), «Світоч знань» (2003р.), «Круговерть» (2004 р.), «Веселочка» (2006р.), «Відгадай і розмалюй (2006 р.) «Побрехеньки діда Йовхима» (2013р.), «Пастка для закоханих» (2013р.), «Лантух перловки» ( у співавторстві) (2013 р.), «Закодована пенсія» (2013 р.), «Опівнічна церемонія» (2014 р.).

«Мед на асфальті» – чергова книга автора.

## Микола Жакун

Мед на асфальті

Літературно – художнє видання

**Жакун Микола Григорович**

**Мед на асфальті**

Літературні пародії

Редактор **Микола Береза**

Комп'ютерний набір, верстка **Микола Жакун**

**Микола Жакун**

**Мед на асфальті**

Здано до набору 16. 02. 2014. Підписано до друку  
20.02.2014.папір офсет. Тираж 50 пр.  
Рівне «Спрінт»

Рівне  
Спрінт  
2014

УДК 908 (477) 94 (477)  
ББК 26. 890 (4 Укр.) 63.3 (4 Укр. – 4 Рів.)  
Ж – 238

У дану книгу автора ввійшли літературні  
пародії, написані протягом останніх років

Редактор **Микола Береза**

Комп'ютерний набір, верстка **Микола Жакун**

## Зміст

Ти – береза.....	3
Все, як завжди.....	3
Була і не була.....	4
Боржник.....	4
Мед на асфальті.....	5
Дім-сушарня.....	5
На березі.....	6
Жук наробив мук.....	6
Три слова.....	7
Поет-синоптик.....	8
Мовчазне море.....	8
Для кого хрущі.....	9
Колекція.....	9
Твій образ у бразі.....	10
Кросівки для серця.....	10
Натворив.....	11
Через ребро.....	11
Сни по п'янці.....	12
Нікудишня горілка.....	13
Захмелена.....	13
Хмари в трамваї.....	14
Де ж та дівка?.....	14
Сама зосталась.....	15
Умови повернення.....	15
Що воно?.....	16
Хочеться знати.....	16
Шукач правди.....	16
Ловець блискавок.....	17
Пора всвати.....	17
Море по коліна.....	18
Трагічне побачення.....	18
Як добре.....	19
Крикуни.....	19
За світ тривожно.....	20
Зацілую.....	20
Легко пишеться.....	21
Підкови на яблуні.....	21
Якась ти різноока.....	22
Вирвала з коренем.....	23
Вітер-свистун.....	24
Сучасне кохання.....	24
Дещо маю.....	25
Ой мороз, мороз.....	25
Багатство.....	26
Делікатесне блюдо.....	26

## **Багатство**

Все у мене є:  
Дитина, хата,  
Безліч друзів,  
Молоденький сад.  
Катерина Козицька – Найдюнова

Ось читаю - є у тебе хата,  
Є дитина, друзі, гарний сад.  
Мабуть, є корівонька рогата,  
Мабуть, є в саду і виноград.

Може, ще доддавиш: гроші маю,  
Свекор є, свекруха, кум, кума.  
Це все добре, але відчуваю –  
“Запорожця” у тебе нема.

## **Делікатесне блюдо**

Насип мені дешицю ока,  
Залий холодною водою і все.  
Дмитро Стаховський, альманах “Крейда”

Я до куми своєї Клави  
Люблю ходити на гостювання.  
Учора теж вона на славу  
Приготувала частування.

Був кролик, печена свинина,  
Сири, салатів тьма, ковбаси,  
Котлети, риба, холодина,  
Тефтелі, шуба, ананаси,

Банани, хрін, таріль глибока  
З фірмовим блюдом фрикасе...  
Лиш не було дешиці ока  
В воді. А так було усе.

## **Літературні пародії**

### **Ти – береза**

Твоє тіло, як біла береза,  
Як біла береза. Юна тендітна...  
...якої торкнулися  
Пальці мої тверезі.  
Василь Басараба, зб. “У країні України”

Я на тебе дивлюся пильніше.  
А ти ніжна й тендітна така.  
Вітер коси твої колише.  
Тремтить гілка, вірніше рука.

Але я, як і пальці, тверезий,  
Та коли до тебе придивлюсь:  
Твоє тіло, як біла береза,  
У чорнесеньких плямках чомусь.

### **Все, як завжди**

Знову кличе дорога.  
Знов кричать поїзди...  
А на серці тривога,  
Як завжди, як завжди...  
Микола Владичук, “Знову кличе дорога”

В хаті тепло і тихо,  
На столі дві свічі.  
І ви з Музою двоє  
Сидите уночі...  
Бо поезія кличе,  
І цвітуть спориші,  
І внучок вже мугиче  
Дідусеві вірші.  
То ж куди зве дорога?  
Чом в думках поїзди?  
І чом в серці тривога?  
Та до того ж – завжди?

### **Була і не була**

Я ніколи не була в Батурині...  
Надія Ярмолюк, зб. "Небес осінніх сивина"

Я ніколи не була в Батурині.  
І в Парижі теж я не була..  
Не була в Багдаді я обкуреним.  
В Нагасаці теж я не жила.

Не топтали мої ноги Лондона.  
Муза у Нью –Йорк не занесла.  
Але, любі друзі, тим от горда я,  
Що у Гощі й Тучині була.

### **Боржник**

Немов мої старі борги,  
Зі стріхи скапують сніги...  
Юрій Береза

У тещі тисячу позичив,  
У тестя – до машини свічі,  
У брата виклянчив пантофлі,  
В сусіда солі до картоплі.

Все, що вдалось напозичати,  
Тягнув до дачі і до хати.  
Тепер увесь в старих боргах,  
Немов би шах якийсь в шовках.

Зову весну. І маю втіху,  
Що сонечко нагріє стріху.  
Тоді мої старі борги  
Зі стріхи скапнуть, як сніги.

### **Дещо маю**

А в мене лиш жінка й дочки  
І віршів оцих рядочки,  
І ні доларів, ні хати.  
Живу від зарплати до зарплати.  
Борис Боровець, "Знайомому"

Не кричить в хазяйстві півень.  
І нема нових штанів.  
І ні доларів, ні гривень.  
І живу я в курені.

Жінку ж удалось доп'ясти.  
Та дивуюсь, як я жив  
Від зарплати до зарплати.  
Бідний, ще й вірші творив.

Маю віршів цих рядочок.  
Ними дуже дорожу.  
Але скільки в мене дочок,  
Я нікому не скажу.

### **Ой мороз, мороз**

Тягну на себе ковдру – білу кригу  
І мерзну, мерзну.  
Анна Войнарович, " Осінні листя"

Трясуться руки і коліна,  
В мурашках спина.  
Якби я кригу не тягла,  
Тягла перину,  
Не мерзла б бідна.

## ***Вітер – свистун***

Наче парубок до дівки,  
Що побаченнями снить,  
Вітер з ясена верхівки  
До вербиченьки свистить.  
Юрій Береза

Наробився, натрудився,  
Сів на ясен та й сидить.  
Жде, що може йтиме дівка,  
Щоб до неї посвистить.

А заліз аж на верхівку.  
Ще й побаченнями снить.  
Не зустрів вітрище дівку,  
До верби почав свистить.

## ***Сучасне кохання***

І чи колись коханий, як годиться,  
Спитає, чи я маю рушники?  
Оксана Тимошук, “Цілує дощ померзлі шибки  
в лиця”

Прийшов коханий і давай питати:  
- Чи мають гроші твої мама й тато?  
Чи є квартира, і гараж, і “тачка”,  
І хоч маленька та за містом дачка?

І чи посади в родичів престижні?  
Чи зможуть нам в поїздки зарубіжні  
Давати грошенята на витрати?  
Про рушники не здогадавсь спитати.

## ***Мед на асфальті***

Липнєве місто ледь бреде до серпня.  
Асфальт ув’яз у липових медах.  
Неоніла Диб’як, “Липень”

Мелодять бджоли. Нота їхня верхня  
Збивається на бас, а то на альт.  
Липнєве місто ледь бреде до серпня,  
Меди збирає, щоб звільнить асфальт.

Асфальт ув’яз у липові меду.  
Якась машина у меду стояла.  
І люди з відрами снують туди – сюди.  
Побігла я й собі відро набрала.

## ***Дім – сушарня***

Мій плащ просяк твоєю росою,  
А потім цей травень ридав за тобою.  
Дмитро Стаховський, “Прощальне”

Ти мокра осінню й весною,  
І влітку, як роси нема.  
Уся просякнута росою,  
Навіть якщо тріщить зима.

Від мокроти тебе рятую,  
Всім витираю так і сьак.  
Мій дім – сушарня, все сушу я  
Й не можу висушити ніяк.

## **На березі**

Стою на березі чужому,  
Спливли з водою всі слова.  
Надія Ярмолюк, зб. “Небес осінніх сивина”

Життя і кидало, і м’яло,  
Вело крізь круговерть завій.  
А це ранесенько сказало:  
- Ось берег твій. Отут і стій.

Стою на березі чужому.  
А берег, людоньки, крутий.  
Тож я, мабуть, рвону додому,  
Туди, де рідний Мнишин мій.

### **Жук наробив мук**

Гойдає колосок чорний жук.  
Чи є кохання без мук, без мук.  
Леонід Таборовець, “Ти і я віч –на –віч”

І подих щасливий, і потиски рук.  
Вони були в лісі й не бачив їх жук.  
Отож, якщо в лісі їх жук не зустрів,  
То їхнє кохання розбить не зумів.

А інші у полі зустрілись між трав.  
А там сидів жук, колосочки гойдав.  
І так-то гойдав чорний жук колоски –  
Кохання розбилось на дрібні шматки.

Якщо вам кохатися з кимсь випадя,  
Дивіться, чи жук колоски не гойда.  
Кохання буває без сварок і мук,  
Якщо колосок не гойда чорний жук.

## **Вирвала з коренем**

Я себе вирвала з коренем.  
Рання була. Зелена...  
Лідія Гольонко, зб. “Поріг”

Раз ішла я на роботу  
І попала у болото.  
Відчуваю – смокче мокра твань.  
Я взяла себе за чуба  
Й щоб не сталась страшна згуба  
Смикнула різко, без вагань.

А була тоді я рання.  
Діло йшло вже до смеркання,  
І шумів навколо темний ліс.  
І то так себе смикнула,  
Навіть болю не відчула,  
Хоч і корінь у болоті вже проріс.

## **Якась ти різноока**

Тебе зустрів я в полі русоока.  
Ти йшла житами, мавко лісова,  
Червоні маки ти вплела у коси,  
Моя царівно польова.  
Згадай мене, чарівна синьоока,  
Згадай мене, коли цвіли льони.  
Твоя усмішка, мила ясноока  
Давно приснилася мені.  
Тетяна Попсуй, “Згадай мене”

Мавкою та й лісовою  
Я себе вважала.  
А пішла один раз в жито –  
Польовою стала.  
Уподобав мене хлопець  
І ходив щоночі.  
Не хотіла я, щоб бачив  
Мої різні очі.  
Я й царівна, я й чарівна  
Очей двоє маю  
Одне каре, друге сине  
А чому? Не знаю.  
Нехай дощ йде, пече сонце,  
Блискавиця грима,  
А я мила, ясноока,  
З різними очима.

## **Три слова**

Та ніяк не збагну: чи впливають авта  
На охватний рух? Якщо так – навіщо  
Вибухати, як рима, цунамі, нафта?  
Та й з усіх наших слів три твердо-віщі.  
Дмитро Учитель, “Виявляється, можна схибити”

Як вибухає нафта,  
Чи рима, чи цунамі.  
І як впливають авта  
На всеохватний рух.  
Багато хто не знає  
І ходить манівцями,  
І від проблем втікає,  
Неначе бик від мух.

Та, щоб не залишатись  
На чорнім попелищі,  
Коли і рима й нафта  
Накличуть нам біду,  
Три слова треба знати,  
Три слова твердо – віщі.  
Які? Даю питання  
Учителю Дмитру.



**Поет- синоптик**

Поет – барометр епохи,  
 Очима серця він живе  
 І бачене навкруг потрохи  
 Спліта в словесне протезе.  
 Іван Пашук, зб. “На теренах буднів”

Я стать синоптиком надумав  
 І розробляю свій проект.  
 Допомогати мені буде  
 Товариш вірний мій – поет.

Поет сердечними очима  
 В тарілку гляне, з’ївши борщ.  
 (Поет - барометр) й чітко скаже,  
 Погода буде, а чи дощ.

**Мовчазне море**

Море мене не впізнало,  
 Море було спокійним,  
 Море мені мовчало  
 В задумі своїй задумано.  
 Василь Басараба, “Море”

Я тільки-но із нього виліз,  
 Ще навіть добре не обсох,  
 А море виявилось дивним,  
 Хоч ми були лишень удвох.

Воно спокійненько мовчало,  
 Зціпивши зуби. Боже мій!  
 Чому ж мене ти не впізнало?  
 Невже для тебе я чужий?

**Легко пишеться**

Неначе люди вдосвіта. Ще темно.  
 Та вірячі в свої передчугтя.  
 Слова уже шукають інші теми.  
 Уже мудрують – стати так чи так.  
 Геннадій Белий, альм. “Крейда”.

Не встигнеш ще й прокинутись раненько,  
 А вже слова із темами стоять.  
 На них лишень подивишся гарненько –  
 Вони й шикуються собі то так, то сяк.

Слова мудрують, хочуть в вірш пролізти.  
 От ти тоді олівчика береш,  
 Та аркушик паперу знайдеш чистий,  
 Запишеш вірш й до друку подаєш.

**Підкови на яблуні**

Виглядають яблука  
 Дивними підковами...  
 Богдан Столярчук, зб. “Мій серпень”

Листя, наче ластівки.  
 Сливи – дві свічі.  
 Груші із-за яблуні  
 Зирять, мов сичі.

Напівбокi яблука  
 Падають униз  
 Дивними підковами.  
 Хто ж боки їм згриз.

**За світ тривожно**

Трясеться світ, як в шквальний вітер груша.  
Летить луска, мов листя із гілок.  
Летить луска. Стаю, немов пір'їна...  
Анна Войнарович, "Острів"

Тривожно всюди, я ж писати мушу.  
До зошита все тягнеться рука.  
А світ трясеться, як у вітер груша.  
І я трясусь, що аж летить луска.

І так летить...Стою, немов пір'їна.  
Така легенька і лечу в світи.  
Я це трясіння зупинить повинна.  
А ви не хочете мені допомогти?

**Зацілюю**

Розпашіла, чумна, як осінь,  
Поцілюю тебе в сльозу.  
Наталка Левчун, альм. "Крейда"

Якась дивна я стала, дивна.  
Розпашіла. Мов осінь чумна.  
Я чекаю, коли ж то чарівна  
В наше місто нагряне весна.

Я люблю її пахощі й звуки.  
Я люблю ранню в травні грозу.  
От тоді тебе милий за руки  
Я візьму й зацілюю в сльозу.

**Для кого хрущі**

Увечері любив своїй сестриці  
Накидати за пазуху хрущів.  
Ростислав Журомський, "Літа мої"

Я уявляю, як із-за куців  
Ти зириш, чи не йтиме до криниці  
Сестра. Тоді береш п'яток хрущів  
І кидаєш за пазуху сестриці.

Та думаю, що тут щось ти наплів...  
І мова тут, мабуть, не про сестрицю.  
І я б точніш тобі сказати зумів,  
Якби сусідську бачив молодицю.

**Колекція**

Не перекопував дороги,  
Ані стежин, тим більш – межі.  
Було збивав свиноті роги  
І вибивав із рук ножі.  
Василь Попенко, "Два сонети"

Щоб люди не ламали ноги,  
Не дерлися через ожину,  
Не перекопував дорогу,  
Ані межю, ані стежину.

Але збирав ножі і роги,  
Що вибивав і що збивав.  
Отак потрошечки – потроху  
Собі колекцію й зібрав.

**Твій образ у бразі**

Забродить ночі темна брага  
 У діжці неба і землі.  
 Та не врятує вона спрагу.  
 Твій образ гине у п'яті.

Віктор Ільчук, "Хоч кров'ю серце завжди сите"

У діжці небо і земля.  
 У діжці темна бродить брага.  
 А темна не тамує спрагу,  
 Лиш світла спрагу утоля.

Та світлої в мене немає  
 І мушу темну брагу пити.  
 А потім у п'яті бродить  
 Й казати, що образ твій шукаю.

**Кросівки для серця**

Хтось нашптує серце взути  
 В постоли або черевики...  
 Микола Тимчак, "Босоноге серце"

Серце я своє вдягнув по моді,  
 Та не взув. І соромно мені.  
 Босим серце по кропиві ходить  
 І ганяє босим по стерні.

І йому не хочеться спокою.  
 Одягнеться й босе день при дні  
 Терном коле, ріже осокою  
 І литки, і п'яти і ступні.

- Щоб життя на краще повернути,  
 Взуй його, - шепоче хтось не раз.  
 От і хочу босе серце взути,  
 Лиш куплю кросівки "Адідас".

**Як добре**

Животвориш жорстоку живописну жінку  
 Жасминенку, жоржинку, журавлицю...  
 Віталій Гупалюк, альм. "Безсоння"

Животвориш жоржиноньку, жоржинку,  
 Журавку, жрицю, бажану живинку.  
 Це все вона – жоржинонька жадана.  
 Жасминка, жіночка, можливо, Жанна.

Читаю про журавок і жасминок...  
 І думка щось закралася одна:  
 Як добре, що до тих своїх жоржинок  
 Мене ти не приплутав, Жакуна.

**Крикуни**

Ці – ці- ці, ці – ці –ці! –  
 Всюди скачуть горобці.  
 Василь Лящук, "Пустуни"

-Ля-ля-ля, ля-ля-ля!-  
 Витанцьовує земля.  
 -Кар-кар-кар, кар-кар-кар!-  
 Йшла ворона на базар.  
 -Гав-гав-гав, гав-гав-гав!-  
 Білий пудель не мовчав.  
 -Няв-няв-няв, няв-няв-няв!-  
 Котик мишку упіймав.  
 Прискакали в вірші ці  
 Й всюдисущі горобці.

## **Море по коліна**

Вип'ю, скільки того забуття,  
Скільки пам'ять випити дозволить  
І прозрію, і назвуся морем –  
Ні тобі початку, ні кінця.  
Борис Щавурський, зб. "Мідяки".

Вип'ю – пам'яттю прозрію.  
Забуття як не було.  
Вип'ю – враз помолодію  
І жених на все село.

Але дівки не шукаю,  
А шукаю моря шум.  
От штани я закачаю –  
Сам собі і сват, і кум.

Мені море по коліна..  
Без початку і кінця.  
А навколо піна, піна...  
Ну, як вам картина ця?

## **Трагічне побачення**

Мене проковтнула остання маршрутка.  
Тебе розчавив осінній поїзд...  
Дмитро Стаховський, альм. "Крейда"

З коханцями пригоди стались.  
Як прочитав, то ніч не спав.  
Його маршрутка проковтнула,  
А її поїзд розтоптав.

## **Натворив**

До одного всі спалив мости,  
А тоді за голову схопився.  
Борис Щавурський, зб. "Мідяки"

Встав, за голову схопився.  
Що ж я вчора наробив?  
Із жоною пересварився.  
Посуд в хаті перебив.

Пам'ятаю, квіти в гаї  
Рвав. Збиравсь кудись нести.  
Та ніяк щось не згадаю  
Нащо я спалив мости.

## **Через ребро**

І будуть смуток, сміх, і сльози,  
І зло, і прикрощі, й добро,  
Світанки, сутінки і грози.  
І турбуватиме ребро  
Узяте Богом від Адама  
Й навіки придане мені...  
Володимир Кучерук

Турбує кашель, ломить спину,  
Синіє ніс. Та я не сам.  
В мене ребро, яке підкинув  
Мені колись давно Адам.  
Навіщо взяв його собі я?  
Узяв, бо так Творець бажав.  
Через ребро тепер потію  
Й страждаю, як Адам страждав.  
А будуть ще і сміх, і сльози,  
І зло, і прикрощі, й добро,  
Світанки, сутінки і грози –  
Все через придане ребро.

## Сни по п'янці

Тобі недаремно снилося з п'ятниці на суботу  
Неначе з-під пляшки, де мусив ховатися джин,  
Виходить струнка панянка окрилена, мов скорбота...  
Дмитро Учитель, "Пісенне світло"

Якщо захочеш панянку  
Побачити, мов скорботу,  
Напийся вина добряче  
Із п'ятниці на суботу.

Якщо додобиш в суботу  
Ти ще до вина горілки,  
То прийде тоді до тебе  
Панянка в образі жінки.

## Ловець блискавок

Піймала блискавку. Тримаю у руці.  
Боюсь її пожбурити під ноги.  
Любов Пшенична, "Піймала блискавку".

Я йшла з базару і на розі  
Спинилась, щоб перепочити.  
І раптом бачу – по дорозі  
За хлопцем блискавка біжить.

Мені байдужі застороги,  
У руку блискавку взяла  
І, щоб не кинути під ноги,  
Отак додому й принесла.

Сиджу на кухні і складаю  
Оці, що бачите, рядки  
І міцно блискавку тримаю,  
Боюся випустити з руки.

## Пора в свати

Дівчинка – перлинка,  
Золота краплинка,  
Весняна росинка,  
Літнє моє сонечко,  
Доня, моя донечка.  
Микола Свидюк, "Доня-донечка"

Хлопці, вже пора іти  
З хлібом й пляшкою в свати.  
Гляньте, донечка яка  
У Миколи Свидюка.

### **Що воно?**

Вже не літо і ще не осінь –  
Що воно – ще не знаю сам...  
Василь Басараба, “Зерно в землі”

- Відгадай, що я є? – мене просить  
І в вікно загляда крадькома. –  
Я не літо, я ще не осінь.  
- Очевидно, безсніжна зима.

### **Хочеться знати**

Я зірвала квітку, щоби погадати  
Любить чи не любить ще мене сусід.  
Тетяна Чумак, “Ромашка”

Приходить літо – йду шукати  
Я знов ромашки у поля,  
Бо дуже-дуже хочу знати,  
Чи ще йому потрібна я.

І от знайду квітки й чухраю  
Уранці, ввечері, в обід...  
І все питаю, все питаю,  
Чи любить ще мене сусід.

### **Шукач правди**

Як справжній митець, правду шукав  
У каві, вині і розлитій горілці...  
Дмитро Стаховський, альм. “Крейда”

Читав, що істина в вині,  
Що щастя у хорошій жінці,  
Але що правда у горілці  
Чи каві. Ще не чув я, ні.

### **Нікудишня горілка**

Горілка була солодка на смак...  
Дмитро Стаховський, альм. “Крейда”

Ми готувалися до свята.  
Меню було – ну перший клас.  
Всього вдалось наготувати,  
Та ще й до того ж про запас.

І ти казала:

- Тра старання,  
Щоб страв багато на столі  
Було. – І ті приготування  
Тривали, мабуть, зо три дні.

Лишилось їжі так багато,  
Не знали ми осилить як.  
Горілка зіпсувала свято:  
Була солодкою на смак.

### **Захмелена**

...Я п'ю з рук твоїх солодкий хміль...  
...як легко пити з рук солодкий хміль...  
...хмелем п'яним захмелена...

Ніна Дворницька.

Нехай вас, люди, не дивує  
Оця захмеленість моя,  
Бо тільки слово хміль почую,  
Стаю сама мов не своя.

І от дивуюсь: не п'янію  
Я від вина. Й горілки теж.  
Та так хмелію, так хмелію,  
Коли ти в руки хміль береш.

### **Хмари в трамваї**

Хмари чекали свого трамваю,  
Більше, здавалось, нічого не треба.  
Дмитро Стаховський, альм. "Крейда"

Хтось наслав на кума чари.  
Він розкажує мені,  
Що в трамваї їздять хмари  
Й він це бачить день при дні.

Куму звик я, звісно, вірять.  
Це ж не знаю, що й робить:  
Я не можу стільки випить,  
Щоб усе це уявить.

### **Де ж та дівка?**

Між житами і пшеницею  
Йшла дівчина з паляницею.  
Надія Черначук, "Йшла дівчина"

Ой, квітує в полі жито,  
Ще й пшениченька між ним,  
Так що є де побродити  
Влітку хлопцям молодим.

Не одну столочиш нивку,  
Поки виб'єшся на шлях.  
Все шукаєш, де ж та дівка  
З паляницею в руках.

І зі мною так бувало,  
Що блукав серед пшениць.  
Зустрічав дівок немало –  
Всі були без паляниць.

### **Сама зосталась**

Самотня гуляла я лугом,  
Русяву косу розплела.  
Тетяна Шкодюк, "Лиш нічка мене цілувала".

Я на Купала (славне свято)  
Сплела вінок й на луг пішла.  
І щоб Стецька причарувати,  
Русяву косу розплела.

Гуляла довго й дочекалась.  
І вже обнять хотіла палко,  
Та через мить сама зосталась;  
Він втік. Подумав, що русалка.

### **Умови повернення**

Повернешся до мене ти улітку.  
То буде ніч. І йтиме знову дощ.  
Алла Михальчук, "І буде дощ".

Тебе не жду я ранньою весною.  
Не жду, коли на дворі йтиме сніг.  
Не жду, коли осінньою порою  
Багряне листя упаде до ніг.

Я відчиню тобі тихенько хвіртку  
І з радістю ступлю тобі навстріч.  
Та це повинно бути саме влітку.  
І саме в дощ, і саме в темну ніч.



















